

Makó, 1915. március 17. – Budapest, 1984. július 9.

Apja gazdálkodó volt, Erdei Ferenc politikus meg a testvére. Szülővárosa Állami Csanád Vezér Gimnáziumában érettségizett 1933-ban. Rövid ideig a szegedi Ferenc József Tudományegyetemen bölcsészhallgató volt, majd 1935 és 1938 között a Magyar Képzőművészeti Főiskolán, a szobrász szakon Pátzay Pál növendéke. Belépett a Nemzeti Parasztpártba. Az 1940-es évek elején jelentek meg első írásai a Kelet Népe és a Magyar Csillag című folyóiratban. 1941 és 1944. októbere között katonai szolgálatot teljesített, majd a Magyar Front és a NPP megbízásából a frontvonalon keresztül Makóra, majd Szegedre utazott, a frissen alapított Délmagyarország című napilap szerkesztője lett. 1945 és 1947 között a Nemzeti Parasztpárt országos központjában a sajtó- és propagandaosztály helyettes vezetője és a Szabad Szó szerkesztője, utóbbinak 1949-ig felelős szerkesztője. 1949-ben előbb a Parasztújság, majd 1950. január-novemberben a Művelt Nép felelős szerkesztője volt, a Magyar Dolgozók Pártja tagja lett. Kinevezték a Népművelési Minisztérium színházi főosztály vezetőjének, majd 1950. november és 1953. szeptember között népművelési miniszterhelyettes volt. Nagy Imre híveként az Új Hang felelős szerkesztője, 1953-1954-ben a Társadalmi és Természettudományi Ismeretterjesztő Társulat, 1954. március és 1955. augusztus között a Magyar Írószövetség főtitkára volt. Ezután a Művészettörténeti Dokumentációs Csoport vezetőjeként kereste kenyerét. 1956. szeptemberétől ismét az írószövetség főtitkára volt 1957. márciusig. Az 1956. decemberi írószövetségi közgyűlésen kiállt a leverett forradalom és szabadságharc mellett. A megtorlások idején Szigetszentmiklóson kertész volt, majd 1957-től 1960-ig a Szépművészeti Múzeum könyvtárosa, 1962-ig termelőszövetkezetben dolgozott. A Magyar Mezőgazdaság rovatvezetője, 1967 és 1975 között a Szövetkezet c. lap főszerkesztője volt.